

Swärdsång. *) (Efter Edebor Rörner.)

Hwi blirrar så din ljusning,
Du blanka jerndörtjusning,
Min älskorinna du?
Mitt swärd, hwad will du nu?
Hurra!

„En riddersman mitt hjerta
Jag gaf i lust och smärta,
Jag är en hjertes wärn,
Det fröjdar klingans jern“.
Hurra!

Ja, goda klinga, gerna
Jag ser ditt dgas stjerna,
Som wore wi ett par,
Min sästnad, stolt och klar!
Hurra!

„För Dig, i alla timmar,
Mitt ljusa jernlif glimmar;
Min sästman, säg mig då,
När skall vårt bröllop stå?“
Hurra!

Det morgonrodnad swallar,
När os trumpeten fallar;
Och wid kanonens sång
Begyns vår altargång.
Hurra!

„O ljufwa kärlekskunder,
I dddens rosenlunder!
Min brudgum, hämta mig!
Min frans är gömd för Dig“.
Hurra!

*) Swart och ett Hurra beledsagad under sången af swärds-
ång. Den anmärknwa är kanske ej öfverflödig, att den
starkaste konsonanten i detta ord bör såsom i såning, som
sång, läggas med uttållning på första stafvelsen.
No 346.

Hwi gnyr du i min stida?
Ser du Walkyrian rida?
Hwi häfs din blanka barm;
Så wild, så slagningwarm?
Hurra!

„W! gnyr jag i din stida;
Jag ser Walkyrian rida,
Nått wild och slagningwarm;
Ly häfs min blanka barm“.
Hurra!

Ja, när med ddd och låga
I Austerweg wi låga,
Da, blanka jernbrud, kom!
Då låt oss dansa om,
Hurra!

„Hur länge skall jag trängta?
Hur länge skall jag långta?
Åh, kammorn är så trång!
Åh, tiden är så lång!“
Hurra!

Så kom då fram min tårna,
Kom fram, de fria skjena!
Till fanedans och sång;
Här gäller dddens gång.
Hurra!

„Will du wår brudfärd wåra;
Ett smidda högridsfåra?
Ja, bjud i solens glans
Jernstücken opp till dans!“
Hurra!

Wålan, I Nordenmänner,
Wålan, I Sweas swenner!
Jernstücken högt på arm!
Så ropar trummans larm.
Hurra!

Den Gud, hwars åfkor döna;
Han wiger sjelf den Ekna
Wid kämpens högga band,
Med ofdrängligt band.
Hurra!

De klara blickar blinka,
De beta läppar winka!
Den fyll du herre gaf,
Den gaf för lif och graf.
Hurra!

Nu, bröllopsmorgon, flamma!
Nu, glöf, i bronjor ramna!
Wi se, så eller dd!
Hurra, du jernsåmb,
Hurra!

Hemma är bäst.

Jag många huswudstäder sett
Då lefwat i de städer;
Men alltid föredroget gitt
Att Stockholm, som den bästa.

Stånd för polisen i Paris
För tre flögs färg i wisten,
Jag den och mer möst ge till pris,
Att slipa wäl arretien.

Sur portern war och färet rått —
O we min swenska mage!
Den Esbeck's fur ei genomgått,
Han blott till London drage.

Wigt war det roligt nog i Wien,
Blott i det enda stycket,
Att der, som öfwen i Berlin,
Man tyflade wäl mycket.

I Köpenhamn jag lefde wäl
För mine Swenske Penge;
Men — jag wet sielf ej af hwad Skäl —
Jag trufdes der ej länge.

Nej, dårskop är och blott förwett
I andra länder gåsta;
Af hufwudsläder, som jag sett,
Wår egen är den bästa.

1. Det gamla Götha Lejon hwilar,
Med dyrna ögon sofwer det.
Dess dröm är om de brutna pilar
Och om de rifsna jägarnd;
Frid ler i Nord, Frid ler i Söder,
Doch glädjen bär han i sin samn:
Då klinga wi med alalen, Bröder,
Doch sjunga hans och O s c a r s namn.
2. Men flöget kriget öfwer Norden
På dunkelröda wingar opp,
Doch röpa rösterna ur loden
Om forntids dragd, om samtids hopp:
Då, Bröder, klinga wi med swården,
Då falla wi på O s c a r s än,
Doch wafnadt, kring den håpna werlden,
Går Götha Lejon löst igen.
3. Det simmar öfwer wörldens wågor
Doch stormen flöget i dess mahu.
Det är så gladt, det andas lägor,
Doch störtar fram på wärländ ban.
Då stor den bleka jägarfara,
Som fordom hennes såder flött,
Då ruter det, och bergen swara
Med häfwan till dess röst på nytt.
4. Du Carlars Son, du Nordens stjerne,
Wårt hjerta och vårt swärd är ditt.
Lag mot wår fria höllning gerna,
Ditt namn är klart, ditt folk är fritt.
Led oss så långt som hafwets bölja,
Så långt som dagens öga når:
Wi stå på Földarna och följa
Hwårt O s c a r och hwårt Segren går.

Säljes i Wuzellii Boklädder för 1 f. 3:lo.

Hypala, tryckt hos C. M. Wuzellius, 1827.